

endnu ikke er naaet. Forslaget indskrænker sig nemlig til at rette paa iøjnefaldende Svagheder og Fejl, som Erfaringen har vist, at Seminarieloven af 1894 lider af. Blandt disse skal særlig den ukontrollerede Optagelsesprøve nævnes.

Prøvens Omfang, bestemt i Ministeriets Cirkulære af 8. Juni 1894, er ikke saa ringe i og for sig. Den bør neppe skærpes væsentlig. Men da den tages paa Seminarierne uden nogen Kontrol fra offentlig Side, kan det ikke undgaas, at en Del Aspiranter med en alt for ringe Fordannelse slipper ind, naar Seminariet har god Plads og gerne vil se sine Klasseværelser fulde. Dette Forhold tynger paa Seminariundervisningen, idet den rent elementære Kundskabsmeddelelse kræver en betydelig Del af Tiden. Under disse Omstændigheder vanskeliggøres Arbejdet, selv paa det bedste Seminarium, for at højne Elevernes Almendannelse i ønskelig Grad. Denne Fejl ved den bestaaende Ordning kan ophæves ved, at man indretter en ensartet og effektiv Kontrol ved Seminariernes Optagelsesprøve.

Ministeriet har foreslaaet, at dette Formaal skulde søges naaet ved en Eksamenkommission, der afholdt offentlig Adgangsprøve paa 3 Steder i Landet. Paa et af disse Steder skulde da Aspiranterne indstille sig. Seminarierne kom altsaa slet ikke til at deltage i Overhøringen eller Bedømmelserne af deres Elever.

Medens Flertallet slutter sig uforbeholdent til Ønsket om Kontrol ved Optagelsesprøven, har det adskillige Betæneligheder ved den foreslaaede Form. Flertallet er af den Formening, at det har sin Betydning, at Seminariets Lærere faa et personligt Indtryk af Eleverne, og at de faa Lejlighed til at kunne skønne om andet og mere end om Kundskabsmængden hos de unge Mennesker. Dette vil i nogen Grad kunne opnaas, naar Prøven afholdes paa Seminariet og af dets Lærere. Men Flertallet mener endvidere, at Prøvens Flytning fra Seminarierne til en Eksamenkommission, der skal afholde Prøver i København, Aarhus

og Odense, vil medføre en Omvæltning i Lærerstandens Rekruteringsforhold. Navnlig naar man samtidig ophæver Bestemelsen om 1 Aars praktisk Skolegerning som Betingelsen for Optagelse. — Hidtil er Tilgangen til Lærergerningen overvejende kommen fra Middelstanden i Landbefolkningen. Dette har navnlig medført det store Gode, at de allerfleste Lærere i deres Overgangsalder ikke ere opdragne alene ved Bøger og paa Skolebænken, men have deltaget i legemligt Arbejde og praktisk Syssel. Dersom man nu væsentlig skærper Optagelsesprøven, gør den til en ny offentlig Eksamen, der aflægges for en Kommission, vil Følgen let blive, at der paa større Pladser skyder Præparandskoler frem, som trække de unge Mennesker fra deres Hjem og det praktiske Liv for at præparere dem til Eksamen. Smaakaarsfolks begavede Børn ville da ikke nær saa let kunne komme ind paa Lærervejen, som naar de kunne blive hjemme og faa deres gode Skolekundskaber udvidede ved nogle Timer om Ugen at gaa til deres egen Lærer eller Stedets Præst. Seminarierne ville overvejende blive fyldte dels med Elever fra Præparandskolerne og dels med unge Mennesker, der halvt eller helt ere strandede ved en af Tidens mange Eksaminer, og som have meldt sig ved Kommissionen for ogsaa at prøve den Vej. Det er Flertallets Opfattelse, at en saadan Forskydning af Tilgangen til Seminarierne vilde betyde en virkelig Fare for Folkeskolen. Intet er vigtigere for dennes Evne til at kunne øve sin store Gerning til Folkets sunde Udvikling end en Lærerstand, der er nøje knyttet til det praktiske og virksomme Samfundsliv, og hvis enkelte Medlemmer have fra deres tidlige Ungdom haft Stunder og Lejlighed til at overveje det vigtige Skridt, Valget af Lærervejen er. Det er i Sammenhæng med denne Betragtning, at Flertallet foreslaar at lade Prøven blive afholdt ligesom nu paa Seminariet, under betryggende Kontrol, men uden egentlig Skærpelse af de nugældende ministerielle Bestemmelser og uden at ophæve Kravet om 1 Aars praktisk Skolegerning.